

Komşularımız

– kamil-erbil · 15 Şubat 2025

Komşularımız

Bazen geçmişe dalar sanki o günlerin özlemini çekerim... Saflığın, temizliğin sembolü olan çocukluğuma giderim, zaman zaman. O günlerde yaşadıklarımı anımsamaya çalışırım. Bir şeker tanesiyle mutlu olduğum,avutulduğum o günleri özlemlerimle hatıramda canlandırırım. Sokakta hiç bir sorumluluk olmadan tıpkı o günlerdeki gibi çelik çomak oynamak isterim. Az ilerideki boş arsada dizlerimi yere koyarak tozlar içinde yine misket oynamak isterim.

Kısa pantolonuyla çıplak ayakla tozlu topraklı nadasa bırakılmış tarlada futbol oynamak,beni toplu geçecek karşı takımın futbolcusuna yine çelme takıp onu düşürmek isterim.

Kendi bahçemizde kirazımız olduğu halde komşumuzun bahçesindeki o kırmızı kirazları komşumuz görmeden koparmak büyük zevk verirdi bize. Bazen o ihtiyar amca bizi görür, "sizi gidi veletler sizi" diyerek yüzünden hiç eksik olmayan o sevimli gülüşüyle bizi kovalardı.Aslında bizi yakalamak için kovalamazdı galiba.O da bizi kovalamaktan belki de zevk alırdı. Bahçeye girdiğimizi gördüğü halde meyvaları koparıp cebimize , mendilimize doldurup da bahçeden ayrılma zamanı gelince ortaya çıkardı. Arkamızdan bir şeyler fırlatır ama fırlattığı şeylerin hiç biri de bize doğru düşmezdi. Zaman zamanda bu yaşlı güngörmüş amca mahalle bakkalından bir şeyler alır,sokakta oynayan ne kadar çocuk varsa çağırır hepsine eşit olarak dağıtırdı. O kadar bahçesine zarar verirdik de o amca hiç birimizin ailesine şikayet de bulunmazdı. Tek söylediği,"sizi gidi veletler sizi" idi.

Nur yüzlü eşi vardı. Başında beyaz işlemeli örtüsü,gözünde metal çerçeveli gözlükleri,elinden hiç eksik olmayan mekik oyası... Bahçesinde bir yer vardı.Galiba bir elma ağacının altı idi.Şöyle yerden biraz yüksekçe tahtadan bir sedir yapmışlardı.Üstününde tertemiz örtü sermişler,minderde koymuşlardı. Mahallenin kadınları ile burada oturur onlarla hem sohbet eder hemde mekik oyasını yapardı. Herkese elinden geldiğince yardım ederlerdi. Zaman zaman nine eşine,"bırak çocukları kovalamayı kim yiyecek onları bırak koparsınlar" diye bağırdı. Dede de biraz koşar gibi yapar,dönerdi. Herhalde o dede de bizimle o şekilde oynamak istiyordu. Bu dedeye ve nineye karşı bütün mahallelinin sevgisi ve saygısı olduğu halde çocukların sevgi ve saygısı daha çoktu. Bazen bahçe kapısının önüne çıkar etraftaki çocukları mahalle bakkalından bir şeyler almak için çağırırdı.Bütün çocuklar sen gideceksin ben gideceğim diye bir birleri ile yarışlardı. Dede bir şey aldır mı,alan çocuğa bir miktar da bahşiş verirdi.

Biraz kırmızı yüzlü,beyaz yuvarlak sakallı zaman zaman bastonla dolaşan temiz giyinen bir dede idi. Sevimli cana yakın iki ton ton ihtiyarlar,bütün mahallenin çocuklarının ailelerinden saydığı dedemiz ve ninemizdi onlar.

Bir akşam dede birden vefat etmişti. Nine bir müddet yalnız o büyük evde yaşadı. Dede ve ninenin çocukları da vardı. Bir zaman sonra nineyi çocukları alıp yanlarına başka şehire götürdüler.Nine pek gitmek istememişti. Hatıralarından ayrılmak istemiyordu her halde. Dedenin vefat etmesi,ninenin çocuklarının yanına gitmesi biz mahalle çocuklarını da çok üzmüştü. Artık o bahçeye hiç birimiz meyve koparmaya girmiyorduk. Sadece zaman zaman bahçeye girip hiç bir yere zarar vermeden,elma ağacının altındaki o sedire oturur,ninemizin beyaz baş örtüsü ,metal gözlüğü ve mekiği ile oya yaptığı;dedemizin de bahçedeki meyve ağaçlarıyla ve çiçeklerle uğraştığı o günleri hayal eder,bizi bahçeden kovaladığı günleri tekrar yaşamak isterdik.

Bir zaman sonra ninenin de vefat ettiğini öğrendik. Onun cenazesini de ninemizin vasiyeti üzerine şehrimize getirdiler ve dedenin yanına gömdüler. Huşu içinde yan yana yatıyorlar.

Hey gidi günler hey... Neleri hatırlattınız,nerelere götürdünüz beni.

Yüzlerinden gülümseme eksik olmazdı. Sevgi ve hoşgörü abidesiydiler.

Yaşamları boyunca bir birlerinden hiç ayrılmadılar mezarlarıda yanyana oldu. Ölünce de ayrılmadılar.

Allah rahmet eylesin.

Nur içinde yatsınlar inşallah...

Kamil ERBİL